

een Bemærkning, som jeg troer at burde gjøre, og det er den, at jeg vilde kunne forstaae den høitærede Justitsminister, dersom der i Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger fra Landstingets Side, var bleven optaget en Paragraph, som han meente at maatte bekæmpe, en Paragraph, der stod i Strid med hele Anden af Lovforslaget og dets Anlæg; men hvad er det, der er steet? En enkelt Paragraph, en eneste er bleven uddoteret, og der er 308 tilbage, om hvilke den høitærede Justitsminister allerede den første Dag erklærede, at de vare gode og helbige. 308 Paragrapher er der, som han ikke har det Mindste at erindre imod. Nu forekommer det mig dog virkelig noget besynderligt, at man under disse Omstændigheder vil kunne tænke paa at anvende det kongeligt Veto. Og hvad er det dernæst for en enkelt Paragraph, der er bleven ubeladt? Er det om en Forbrydelse af det Slags, der dagligdags angriber Samfundet? Er det Mord, Tyveri eller anden saadan Gjerning, som det ganske vist vilde være høist besynderligt at ubelade? Ingenlunde; det er, som fra alle Sider er erkjendt — ogsaa fra den ærede Talers Side, der har udtalt sig for Bibeholdelsen af Paragraphen — et Forhold, som, saa at sige, aldrig vil forekomme, noget aldeles Nytt i vor Retsforfatning. Der er dog virkelig ikke tilstrækkelig Grund til under saadanne Omstændigheder at bruge et kongeligt Veto, og der vil fremdeles heller ikke være Tale om at kunne bruge det. Jeg troer, at det høie Thing tør rolig stemme efter sin Overbeviisning med Hensyn til dette Spørgsmaal. Mig forekommer det utvivlsomt, at ved de 308 Paragrapher, som den høitærede Justitsminister Intet har at erindre imod, vindes en overordentlig stor Velgjerning for vort Samfund, som vi have ventet paa i mange, mange Aar, som vi uafbrudt have arbeidet paa i 12 Aar, og som ogsaa Landstingets Udvalg i den sidste Tid har lagt hele sin Sjæl i, vindes en saadan Velgjerning, at det vilde være en saadan Retsfor nægtelse fra den ærede Justitsministers Side, om han tænkte paa at udføre sin Beslutning, at vi kunne være rolige og forvissede om, at han ikke vil gjøre det.

Ploug: Med Hensyn til Regjeringens Stilling til det foreliggende Spørgsmaal forekommer det mig, at de ærede Talere — der med stor Ærie have gjort opmærksom paa, at den ærede Justitsministers Ord vist ikke burde forstaaes saaledes, som om Regjeringen allerede nu skulde have taget en Beslutning om, hvad den i sin Tid vil gjøre ved dette Lovudkast, naar det har gennemgaaet alle de Stadier, som det har at tilbagelægge — have glemt en Ytring af den ærede Minister under Sagens anden Behandling, som jeg haaber ikke at have misforstaaet. Hvis jeg huster ret, antydede han, at der gaves en Maade, hvorpaa han kunde bringes til at indvilge i, at denne Paragraph gik ud, hvis man nemlig vilde gjøre ham den Indrømmelse, at nogle Paragrapher i Udkastet, som Udvalget har sat om, bleve flyttede tilbage til deres oprindelige Plads. Har jeg ikke misforstaaet den ærede Minister i denne Antydning, saa følger deraf, at han ikke kan ansee denne Paragraphs Udelukkelse for at være nogen høist vigtig Sag, siden han vil opoffre dette Punkt for noget Andet, der er alt Andet end betydningsfuldt. Det ærede 2de Medlem for Kjøbenhavn (Madvig) fandt det tvivlsomt, hvorvidt Indholdet af det 1ste Afsnit i § 79 kunde betragtes som et Forsøg paa Landsforræderi; men jeg antager at det ærede Medlem selv vil finde, at den ærede Ordførers Svar herpaa er aldeles tilstrækkeligt. Det er efter min Formening aldeles klart, at hvad der indeholdes deri kan straffes som et Forsøg paa Landsforræderi, og er altsaa Paragraphen ikke nødvendig, kan jeg ikke være enig i, at den ikke skulde være betænkelig, thi naar man fremhæver det Ikke-Nødvendige, det Overflødige, fæster man netop en ganske særegen Opmærksomhed derpaa, som frister dem, der skulle fortolke, til at fortolke det paa en ganske særegen Maade. Nu siger det ærede Medlem med fuld Berettigelse, at vi kunne stole trygt paa, at vore Domstole vilde fortolke forstandigt. Jeg har ogsaa stor Tillid til vore Domstoles Fortolkning; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at det kommer ikke blot an paa, hvorledes Domstolene, men ogsaa hvorledes Anklagemagten fortolker, thi Anklagemagten kan tilføie Told store Ulemper alene ved at indstævne for Domstolene, idet Saabant